

Cuprins

1. În dimineața zilei de 15 ianuarie 2011.....	7
2. Mall.....	23
3. Primăria	27
4. Procurorii. Damaschin. O secretară frumoasă	42
5. Grațiela. Tudor. Marina	51
6. Prînzul. Mircea. Bogdan. Curvele.....	71
7. Siluetele.....	93
8. Doctorul Toporjinski. Ziua în care l-a luat pe Pip	104
9. Spre Horia. Neuronul-călugăr. Boala lui Pip	113
10. Cadavru disciplinat.....	129
11. Mircea. Prietenul necunoscut. Înmormântarea	138
12. Grațiela. Primarul.....	152
13. Supereroul (1).....	166
14. Grațiela. Francesca. Oana	172
15. Damaschin. Parcarea. Povestea pistolului.....	200
16. Supereroul (2).....	210
17. Vară. Întîlnirea lui Sebastian cu Grațiela	217
18. Arhiva	234
19. Casa Presei.....	240
20. După Grațiela	252
21. Hamis. Bogdan. Țiganii și umilirea lui Sebastian	255
22. Virginia Woolf. Georgiana. Cel fără nume.....	270
23. Grațiela. BMW. Mircea	282
24. Pînă una-alta, e 1 martie	300
25. Un deget în fund.....	304
26. Grațiela. Oana. Tudor	316
27. Antepenultimul capitol	321
28. Tudor.....	340
29. Ultimul capitol	347

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2014 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvîrșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Iulia Pașcanu

Foto autor: © Ana-Maria Lazăr

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RADU, MIHAI

Sebastian, ceilalți și-un cîine / Mihai Radu. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4344-8

ISBN eBook: 978-973-46-4508-4

ISBN PDF: 978-973-46-4509-1

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Mihai Radu

**Sebastian, ceilalți
și-un cîine**

roman

POLIROM
2014

— Hai, mai atenți, săntem mai atenți! striga cînd și cînd profesorul, un bărbat de vreo treizeci de ani.

Pe băncile din partea cealaltă a terenului erau patru părinți. Mircea i-a privit cu atenție pe fiecare în parte. Unul dintre ei, un bărbat într-o geacă foarte umflată pe el, aplauda la anumite execuții, iar una dintre cele două femei se uita pe telefonul mobil. Ar fi vrut să meargă în cartierul de case dinspre Brîncoveanu, din spatele blocurilor cu zece etaje de la stradă, dar s-a gîndit că ar fi făcut cel puțin un sfert de oră numai pînă ajungea acolo. Cînd se întuneca apăreau mai mulți cîini ca de obicei. A luat-o încet spre intrarea principală a parcului, spre intersecția de la Liceul Gheorghe Șincai. Treceau femei împingînd de cărucioare prin aerul rece. Înăuntru, în landou, abia dacă zărea fețele copiilor înfoliți. Un dog german a alergat spre el, s-a postat în fața sa, blocîndu-i drumul, și l-a miroosit pe pantofi, iar Mircea l-a mîngîiat pe cap.

— Tuc! Tuc! s-a auzit de undeva din spate stăpînul.

— Ce frumos e! a spus Mircea, dar nu atît de tare încît să poată fi auzit și a zîmbit spre stăpîn.

Cîinele a luat în gură o minge mică din boschetii de pe marginea aleii și a alergat spre cel care-l strigase. Jumătate de cer era întunecat, spre centrul orașului, nori subțiri și foarte negri, ca o mîzgălitură, se mișcau concomitant purtați de vînt. Mircea a scos din buzunar fesul și l-a tras pe cap. A mai privit o dată cerul, gîndindu-se că la noapte va ninge și, tulburînd plimbarea unor ciori meditative, a grăbit pasul.

Luca și Popescu se întorseră. Stăteau relaxați, cu picioarele pe cutia de carton unde puneau de obicei tablele, și vorbeau. Fumau tacticos, aproape flegmatic, iar în cănile de cafea pe care le țineau în poală, poți fi sigur, era bere. Sticla trebuie să fi fost pusă la frigider. Așadar, aveau bani, *ceva* bani. Salariul îl primeau pe treizeci, deci nu de salariu era vorba. Indiscutabil însă făcuseră ceva și puseseră mâna pe niște bani. Din felul în care își țineau picioarele pe cutie și Popescu bîția din vîrful ghetelor negre, din felul în care Luca își bălăngănea mâna stîngă pe spătarul scaunului, mâna pe

care o lăsase să atîrne, fiind rotit spre Popescu, mă rog, din aerul acela degajat pe care îl aveau amîndoi și care li se aşezase ca o pudră pe fețele tihnite, da, din toate acestea, Mircea știa că la mijloc, cel mai probabil, era vorba de bani nemuncitî. Oricum, în mintea lui Mircea, bani muncitî ei nu mai primiseră de mult. Cînd mai auzea vorbindu-se pe la știri de „cîștiguri salariale“, la ei doi se gîndeau, căci despre *cîștiguri* era vorba, salariul fiind norocul atît de previzibil care-i lovea la sfîrșitul fiecărei luni, pe data de 30.

Pînă de curînd, cînd Mircea mai muncea încă trei-patru zile pe săptămînă, în funcție de cât aveau nevoie de el, la service-ul auto de la Berceni, „SC Bond Kiritză Auto SRL“ scria cu grund pe o tablă imensă de la intrare, mai venea el în vizită cu bere și un pachet de țigări. O oră, o oră și jumătate cât stătea, i se văitau încotinuu: e greu, nene Mirceo, se duce dracu' tot, păi, n-am acuma două milioane să dau și eu la nepoțica mea de ziua ei, lu' nevastă-mea i-a tăiat acum telefonul, pe fiu-meu l-au dat afară de la firma aia că cică s-a restrîns activitatea, o să facă taximetrie, dar cât o să facă și taximetrie? o să ajungem să vindem din casă, să moară mă-sa etc., lamentații parcă învățate pe de rost, care însă făceau să crească inima în Mircea – o inimă de cocă pusă la dospit. Nu o dată s-a întîmplat, ajungînd acasă, puțin amețit de bere, să-și imagineze, întins în pat și cu lumina stinsă, cum va recrea Partidul Comunist, cum va reuși să scoată milioane de oameni în stradă și cum va pune țara pe făgașul ei normal, prosper, luminos. Adormea tîrziu, încurcat de dilemele morale pe care i le trezeau Luca și Popescu, mai exact posturile pe care le vor ocupa în partid și în administrația de stat, poate în guvern, cine știe? pentru că ei vor fi oameni de bază la început și care vor vrea să fie răsplătiți.

Da, îi lua cîteodată cu el la service-ul auto sămbăta și duminica, zilele în care, la una dintre cele două rampe, mai făcea un ciubuc. Erau muncitori, conștiincioși, atenți la tot ce le cerea, doar că după două ore și ceva își pierdeau total interesul. Începeau să îndesească pauzele de țigări, mergeau la toaletă din jumate în jumate de oră și stăteau mereu cu

ochii pe ceas. Într-un final, doar ca să nu-i mai vadă în față aşa și să se enerveze, le spunea să plece că nu mai are nevoie de ei și le dădea banii.

— Oricând mai ai nevoie, nea Mircea, oricând! spunea Luca, aranjînd undeva o sculă pe raft, parcă singurul lucru care mai lipsea ca situația pe care o lăsau în urmă să fie una perfectă.

Acum, privindu-i pe fereastra cu gratii de fier, îi părea cumva rău că nu mai trecuse pe la ei, că îi evitase, pentru că asta era, că o lua pe străzile Madgearu sau Urlați cînd se ducea în parc. Oare simte asta pentru că a murit bătrînul acela? Trebuie să recunoască, Luca și Popescu erau doi oameni care te linișteau. Te făceau mereu să rîzi, comentau porcos la toate emisiunile pe care le vedea la televizor (un televizor mic, în care toate culorile virau periculos spre verde), și în compania lor nu te deranja să auzi același banc de două sau de trei ori, cum se întîmpla cînd mai apăreau tinerii care jucau ping-pong în camera din spate, unde se găseau extincoarele, sacii de nisip și echipamentul de protecție pentru cazul în care ar lua foc ceva. Nimic nu le convinea, totul e de rahat în țara asta, însă erau al naibii de tonici cînd îți explicau *cum* nu le convineau sau *cum* e de căcat țara.

Și totuși, dincolo de toate acestea, în fundal, cum ar veni, spre orizont, nu mai avea chef de Luca și de Popescu, nu mai voia să stea ore întregi în căldura aia insuportabilă, nu mai suporta să-i audă cum se străduiesc să impresioneze (pe el sau pe alții, întotdeauna e la fel, aproape că ajung să se jignească unul pe altul), și cu cât își spunea toate aceste lucruri, cu cât devinea mai conștient de indispoziția pe care i-o transmiteau, cu atât era mai convins că primul lucru pe care trebuie să-l facă a doua zi este să treacă pe la Billa, să ia un pet de bere, un pachet de țigări, poate niște alune și să se înființeze în clădirea scundă, scufundată în pămînt parcă, unde e punctul termic. Pînă la urmă, e o mare nedreptate pentru unii să-ți dai seama că te-ai înșelat în privința lor. Îndreptîndu-se spre casă, Mircea apucase puțin de firul care avea să-l conducă la această maximă. Pînă la urmă, Luca și Popescu sănt cum sănt, și e bine că sănt aşa. Moartea bătrînului, faptul că, iată,

descoperise ce crede despre Luca și Popescu, trădîndu-le încrederea, căci aşa simtea, l-au făcut să pară, în intersecția străzilor Moscopol și Gutuilor, o umbră rușinată care se strecoară pe lîngă ziduri.

Pînă să ajungă în dreptul ușii nu s-a gîndit întocmai la ce face, la fel ca unul care se duce într-un loc pe care-l cunoaște foarte bine. Se uitase jos, la panoul unde erau trecute listele cu plătile pentru întreținere, și calculase ce număr trebuia să fie pe a treia ușă de pe palier, la etajul șapte. A treia ușă era, căci acel apartament avea fereastra de la bucătărie imediat în stînga scărilor. Sidonia Popoviciu, da, iată numele cu care figura pe lista de întreținere apartamentul în care locuia bătrînul. I-a trecut prin minte că ar putea să fie unul dintre acei bărbați cu nume de femeie, prenumele său fiind, în acest caz, Popoviciu. Eh, nu-i nimic chiar ieșit din comun sau, mă rog, ieșit foarte puțin. A avut colegi pe care-i chema Maria, de parcă erau fotbalisti sud-americani, a avut colegi pe care-i chema Ioana. Ioana, îți dai seama? Oare Sidonia e numele fostei neveste? A avut o nevastă, trebuie să fi avut, era un om liniștit, un om de care a avut multă vreme grijă o femeie. Sau, cine știe, poate că este numele fetei care trece pe la el în fiecare vacanță de vară. Da, da, de ce nu? Are mai multă noimă ca lucrurile să stea în felul acesta, pînă la urmă, e vorba de acte, de formalități care, mai mult ca sigur, merg mai repede cînd ești în viață.

Stă de cîteva minute în fața ușii apartamentului. De jos se vedea lumini aprinse în fiecare cameră, acum, înăuntru, se aud voci, cîteva pahare ciocnindu-se. Dar se ciocnesc paharele la pomană? Ar trebui să fie ceva legat de asta printre multele obiceiuri. Poate că nu se ciocnesc pentru „Noroc“, ci aşa, întîmplător. S-a deschis o ușă la un etaj inferior și vocea unui copil a invadat casa scărilor. A bătut la ușă.

— Bună seara! a zis femeia blondă care i-a deschis ușa, fata bătrînului care, iată, de aproape, arăta și ea atît de bătrînă.

Umbrele și cămașa neagră contribuiau și ele.

— Bună seara, a spus și Mircea, probabil că am ajuns prea tîrziu. Domn profesor... și a dat ușor din cap, semn că încelează

amîndoi ce urmează să spună, aşa că nu are nici un rost să mai continue.

Probabil că lui Mircea prin acea expresie atât de folosită: i-a urcat sîngele în obrajii. Nu avea însă timp să-l simtă, să se preocupe de el, la fel se întîmpla și cu sincerul și profundul sentiment de jenă care-și aştepta rîndul.

— Domnul profesor? a întrebat femeia și a rotit puțin capul spre stînga, nedumerită.

Umbrele i-au măturat fața. Femeia a aprins lumina în holul mic.

— Aa, da, aşa îi spuneam eu și Luca (Luca i-a venit în minte), căci ne ținea cîteodată adevărate conferințe despre cum stau lucrurile în politică.

Trebuie să fi fost preocupat de politică, s-a gîndit Mircea. Femeia l-a privit tăcută și a întins mîinile către el, luîndu-i palmele în palmele sale mici și calde.

— Da, da, of, aşa era tata, el și sporovăiala lui și înjurăturile lui, tare ne mai distra cîteodată! Pătimaș, pătimaș, aşa a fost întotdeauna. Haideți înăuntru, dacă aveți vreme, la un pahar, aşa se cuvine, nu?

— Da, Dumnezeu să-l ierte! Of, a fost... na, ce să mai zici, cînd se întîmplă, se întîmplă.

În spatele femeii se vedea sufrageria, și Mircea s-a gîndit că zidul despărțitor al holului fusese dărîmat cîndva. În jurul unei mese mari stăteau trei bărbați, băiatul cu părul lung și o femeie în vîrstă cu părul alb, tunsă scurt.

— Haideți, haideți, nu vă descălțați, vă rog!

S-a descălțat în stînga ușii și a intrat în sufragerie cu pași mici, alături de femeia blondă.

— Dînsul este un prieten al tatei de pe-aici, din cartier. Nu-i aşa? i s-a adresat ea, îndemnîndu-l să-și continue singur prezentarea.

— Da, mai stăteam de vorbă prin parc, oameni în vîrstă, deh, care avem atîta timp.

Bărbații s-au uitat la el tăcuți, apoi, pe rînd, fiecare s-a ridicat de pe scaun și l-a salutat, prezentîndu-se. Băiatul pletos, din partea cealaltă a mesei s-a rezumat să-i zică bună seara

și să încline din cap respectuos, după care s-a lăsat ca mai înainte pe spătar, uitîndu-se pe o tabletă.

— Așezați-vă aici, că Livia își ia ea alt scaun.

Și Mircea s-a așezat lîngă cel care trebuie să fi fost bărbatul ei.

— Vă pun un pahar de vin?

— Da, mulțumesc.

Bărbatul, Georgescu, dacă reținuse bine, i-a turnat vin alb într-un pahar cu picior. Femeia blondă trecuse în partea dreaptă și se sprijinea acum de o bibliotecă înaltă pînă la tavan în care se găseau însă puține cărți din loc în loc.

— Pentru sufletul lui Ovidiu! a zis bărbatul, a ridicat paharul, dar nu au ciocnit. Au luat o gură în tăcere. Femeia în vîrstă, slabă și cu părul alb zîmbea continuu sau poate aşa i se părea lui Mircea din pricina acelor două cute adînci care îi conturau pomeții și coborau pînă la colțurile gurii. Din cauza luminii galbene care cădea exact de deasupra ei, cele două cute păreau urmele negre, groase, ale unui creion.

— El e soțul meu, Dumitru, ei doi sunt nepoții după verișoară, Dan și Costel, iar ea este Valeria, singura verișoară, mă rog, singura rudă în viață a lui Ovidiu.

Uitîndu-se la ea, au văzut că femeia adormise.

— Lăsați-o, nu e nici o problemă, se mai trezește, mai adoarme. Flavius, mai lasă, mamă, și tu aia!

În mintea lui Mircea evenimentele stăteau încă disparate, decizia de a urca pînă în apartamentul bătrînului, pe care nu o cataloga ca fiind o prostie, un lucru necugetat, ci doar ca pe o întîmplare care avea nevoie să fie puțin ajutată, deci care nu fusese îndeajuns de pregătită înainte.

— Tare aş fi vrut să ajung la înmormîntare, dar de trei săptămîni (trebuia să fi zis o lună) sunt plecat la Fetești, l-am ajutat acolo pe un frate cu niște probleme (dacă tot vrei să clarifici ceva, nu aduce în discuție alte situații neclare), și el e acum cu cumnată-mea în spital la Slobozia, mă rog, știți cum e (da, aşa e mai bine, măcar îi implici și pe ei)... Am ajuns acum jumătate de oră, am venit imediat cum am auzit.

Și Mircea a arătat, privind spre el și ridicînd puțin coatele, că nici nu se schimbase de pe drum.